Roger Mas & Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

Palau Fronteres
Dimarts, 11 de febrer de 2025 – 20 h
Sala de Concerts

Amb el suport de:

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Roger Mas, veu i guitarra
Xavier Guitó, piano i veus
Josep Pinyu Martí, percussions
Arcadi Marcet, contrabaix i baix elèctric

Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona
(Miquel Massana, director)

Xavier Guitó (1975)
Massardana

Fabrizio de André (1944-1999)
La canzone dell'amore perduto

Roger Mas (1975)
I la pluja es va assecar
L'home i l'elefant
Si tu m'ho dius

Tradicional mexicana
La Llorona (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Roger Mas
Michela

Ramón Perelló (1903-1978) i **Juan Mostazo** (1903-1938)
La bien pagá

Tradicional i Isidor Marí (1949)
Tres branques (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Roger Mas
Oda a Francesc Pujols

Tradicional
La dansa de Castellterçol (arr. Xavier Guitó)

Tradicional balcànica
Moja mala nema mane (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Roger Mas
Lo comte Arnau

Tradicional
Aqueres montanhes (arr. Roger Mas i Xavier Guitó)

Tradicional
Si canta (arr. Roger Mas)

Raymond Levesque (1928-2021)
Quan tothom viurà d'amor

Monique Andrée/Barbara (1930-1997)
L'aigle noir

Roger Mas
Si el mar tingués baranes

Roger Mas i Joan Ridao
Sota una fina capa de cendra

Roger Mas
El dolor de la bellesa

Aquest concert té una durada de 100 minuts, sense pausa.
La durada del concert és aproximada.

#nousformats

Palau de la Música Catalana

Mirades del Palau

Redescobreix la joia modernista de Domènech i Montaner

Compra la teva visita a:
palaumusica.cat

PALAU DE LA MÚSICA ORFEÓ CATALÀ

PATRIMONIO MUNDIAL · PATRIMOINE MONDIAL · WORLD HERITAGE

UNESCO

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

inaem

Poema

Banyera per a una heroïna

Els ulls són el dol de la visió
que no copsem
més que en les parcel·les
ensofrades del destí.
La nit respira,
èbria de fulgors,
i dicta el cant d'Orió.

Era el llac dels somnis
i tanmateix s'alçava veritable
el cor que cada arbre retenia,
talment el dolor i la promesa,
la fosca i la paraula,
les noces i el condol.

Entrar al llac, banyar-nos-hi
com qui retorna
al calze de l'inici.
Esdevenir promesa i perfer-la
era la fita, trenada en foc.
I quan, llavors?

L'heroisme no era una oració,
sinó el fet de rebutjar
la por per sempre.

Com qui no vol la cosa
i ho vol tot,
nosaltres,
els qui no érem res.

O sí:
alhora el prec,
la fam.

O no, el mirall:
pletòric univers de deseixir-nos.

Lluís Calvo
Del llibre *Centaures i rossinyols*.
La Pobla de Farnals: Edicions del Buc, 2023.

Comentari

Després de més d'una dècada de la seva primera col·laboració, Roger Mas i la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona tornen al Palau de la Música Catalana amb un projecte d'alta volada artística que beu de les arrels familiars del cantautor. Joan Solé i Costa, avi de Mas i músic de la mítica Cobla-Orquestra Diamant Club de Solsona, va transmetre al seu net la passió per a la música: *"Ell em va ensenyar a tocar el clarinet i el saxo, tot i que la tenora va quedar pendent"*, explica Mas. La sonoritat de la cobla ja va aparèixer al disc *Mística domèstica* (2005), en què Jordi Molina va integrar la tenora en diverses peces; i també a *Cançons tel·lúriques* (2008). *"Inevitablement això havia d'acabar amb un disc de cantautor i cobla"*, un primer àlbum que va ser guardonat amb el Premi Enderrock de la crítica el 2012.

Aquest segon volum es presenta com un homenatge a les cobles-orquestres del segle XX: *"Ens ha quedat una mica* vintage. *A l'hora de triar les cançons i els arranjaments, hem tingut en compte les sensacions damunt l'escenari durant aquests dotze anys de concerts amb la Cobla. Hi hem volgut mantenir una part més lleugera i divertida, perquè també és molt important passar una bona estona"*, afegeix el cantautor. El disc inclou una selecció de cançons populars d'arreu del món, com ara italianes, mexicanes i sèrbies, on la cobla es converteix en un vehicle de connexió entre cultures i tradicions: *"Treballar amb la cobla, una sonoritat tan nostra, és una oportunitat per explorar llengües i cultures veïnes. Aquesta és, per a mi, la part més divertida i agraïda del projecte"*, afirma Mas. Un exemple d'aquest viatge musical és *Tres branques*, una obra que simbolitza la unitat cultural dels Països Catalans a través de tres melodies representatives: *La meua xiqueta és l'ama* (València), *Flors de baladre* (Eivissa) i *Aiguardent, figues, coca i vi blanc* (Solsona). Aquesta peça evoluciona des d'un to fosc inicial fins a la llum mediterrània d'Eivissa, per acabar amb l'energia festiva del Carnaval de Solsona.

En definitiva, Roger Mas i la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona ofereixen una experiència única en què tradició i innovació es fonen, i on la cobla esdevé el pont entre cultures, generacions i sensibilitats diverses. Aquest segon disc convida a redescobrir una música que, tot i les seves profundes arrels en el passat, manté tota la seva vigència en l'actualitat, amb una sonoritat única al món.

Albert Fontelles i Ramonet, intèrpret, musicòleg i docent

El projecte de Roger Mas amb la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona forma part de l'Obrador d'arrel de la Fira Mediterrània de Manresa i del programa de coproduccions de La Marfà-Centre de Creació Musical de Girona, amb el suport de la Generalitat de Catalunya.

Biografies

Roger Mas, cantautor

Va néixer (1975) en una família de músics. Quan tenia cinc anys d'edat va començar a tocar instruments sota la tutela del seu avi. La seva activitat artística (vinculada al clarinet i al saxòfon) va començar quan en tenia dotze. El 1994 va començar a investigar les diferents expressions musicals d'arreu del món gràcies a l'experiència de Luis Paniagua. El 1996 va guanyar el Premi de Catalunya Ràdio, que marca l'inici de la seva carrera com a cantant i compositor. Des de llavors, havent publicat ja nou àlbums, ha rebut diversos premis per cada nou projecte i un ampli reconeixement dels crítics, fins al punt de convertir-se en una veritable figura de la cançó. La seva música es basa en tres pilars: la música moderna, la música tradicional i els sons ancestrals del món. Les seves lletres barregen el llenguatge del carrer amb les paraules i les expressions literàries que estan desapareixent. Els últims anys ha actuat a França, Cuba, Itàlia, el Brasil, els Estats Units, l'Uruguai, Sèrbia, Hongria, la República Txeca, Alemanya i Àustria.

Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona

Integrants:

Xavier Torrent, flabiol i tamborí
Ivan Alcazo i Oriol Gibert, tibles
Enric Ortí i Conrad Dalmau, tenores
Sergi Marquillas i Biel Pelfort, trompetes
Martí Badia, trombó
Pep Moliner i Jordi Montasell, fiscorns
Joan Druguet, contrabaix

Fundada el 1983, la Cobla Sant Jordi posseeix el títol de Cobla Ciutat de Barcelona, atorgat per l'Ajuntament de la ciutat el 1997.

Dirigida actualment per Marcel Sabaté, cal destacar la figura de Jordi León com a director titular de la Cobla des de la fundació fins a l'any 2007, amb l'assessorament de Manuel Oltra en qualitat de conseller artístic.

És una formació que ofereix tot el ventall de la música per a cobla, des de les sardanes més clàssiques fins als reptes més innovadors. Té una selecció dels millors instrumentistes del moment i ha estat dirigida per les batutes més importants del país.

Ha enregistrat més de noranta treballs, entre els quals destaquen els monogràfics dels clàssics Eduard Toldrà, Joan i Ricard Lamote de Grignon, Manuel Oltra, Rafael Ferrer, Domènec Moner, Narcís Paulís i Josep Serra; els contemporanis Marc Timón, Enric Ortí, Salvador Brotons i Joan Lluís Moraleda; les fusions amb Joan Albert Amargós i Lluís Vidal, Pascal Comelade, Niño Josele, Roger Mas, Carme Canela, Raph Dumas, Grup Coses, KulbikDance Company, el DJ Mario Nieto, Kepa Junkera i Kaulakau; a més d'enregistraments de clàssics de la sardana o sardanes dedicades.

Enguany té en cartera l'espectacle *Coblism 3* que ajunta el DJ i productor musical del Rosselló Raph Dumas, la companyia de dansa Cobosmika i la Cobla en un espectacle únic de música per a cobla, electrònica i dansa.

Té els premis Enderrock (2013), Altaveu (2012) i Ciutat de Barcelona de Música (2011).

Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona rep el suport de:

Textos

Fabrizio de André (1944-1999)
La canzone dell'amore perduto

Ricordi? Sbocciavan le viole,
con le nostre parole
“non ci lasceremo mai, mai
e poi mai”.

Vorrei dirti ora le stesse cose
ma come fan presto, amore,
ad appassire le rose
cosi' per noi.

L'amore che strappa i capelli
e' perduto ormai,
non resta che qualche
svogliata carezza
e un po' di tenerezza.

E quando ti troverai in mano
quei fiori appassiti al sole
di un aprile ormai lontano,
li rimpiangerai

ma sara' la prima che incontri
per strada
che tu coprirai d'oro per un
bacio mai dato,
per un amore nuovo.

E sara' la prima che incontri
per strada
che tu coprirai d'oro per un
bacio mai dato,
per un amore nuovo.

*Te’n recordes? Florien les
violetes,
amb les nostres paraules:
«no ens deixarem mai, mai,
mai més».*

*Voldria dir-te ara les mateixes
coses,
però que ràpid, amor meu,
es marceixen les roses
així per a nosaltres.*

*L’amor que arrenca els cabells ja
s’ha perdut,
només en queda alguna carícia
mandrosa
i una mica de tendresa.*

*I quan trobis a les teves mans
aquelles flors marcides al sol
d’un abril ja llunyà,
les enyoraràs.*

*Però serà la primera que trobis
pel carrer
que cobriràs d’or per un petó
mai donat,
per un nou amor.*

*I serà la primera que trobis pel
carrer
que cobriràs d’or per un petó
mai donat,
per un nou amor.*

Roger Mas (1975)
I la pluja es va assecar

Era mitja tarda i queia un plugim suau,
el cel tapat, escuts de cendra i mort.
Presoners d'un món de possibilitats,
de nens podrits per tots els estats.

Els herois antics eren devorats
per voltors amb la mirada trencada.
Els nens es mutilaven els uns als altres
i les postres es fonien amb la nevera oberta.

I la pluja es va assecar, i els núvols es van obrir,
i en un instant, explosiu, el món es va enfonsar
més enllà de l'horitzó.

I ara pertot arreu on vaig veig la llum fondre's en blaus,
verds, turqueses, òxids i vermells.
L'univers antic s'ha plegat sobre el seu eix
i el perímetre esdevé el centre de tot.

Els àngels de la mort han donat vida al meu jardí
i ara em sento com un nen abandonat.
Lliurat a la llum i a l'espai i als astres siderals,
han obert la taquilla del cinema en runes.

I la pluja es va assecar, i els núvols es van obrir,
i en un instant, explosiu, el món es va enfonsar
més enllà de l'horitzó.

Tan sols un horitzó per viure.

L'home i l'elefant

En un paratge desert
hi ha set muntanyes al fons
i un sentiment tot incert.

De cop la brisa d'un nord
aixeca un pam la pols
i el cel s'omple de records.

Un home i un elefant
passen sots l'arbre de fang,
un home i un elefant blanc.

Com si volgués desfer embulls
amb els dits es va estirant
la barba i acluca els ulls.

Acota el cap i et somriu
per sobre de les ulleres,
acota el cap i et somriu.

Un home i un elefant
passen sots l'arbre de fang,
un home i un elefant blanc.

Imprès en el firmament
un nen amb pantalons curts
porta una serra d'argent.

Un nen i l'home elefant
han talat l'arbre de fang,
un nen i l'home elefant fan:

Daràddaddà rerorum…

Si tu m'ho dius

Ona de fang que em gira el cotxe sobre un pont, me'n deixa al llindar.
Un full en blanc, tres ulls de marbre d'un brillar, d'un brillar profund.

Em deixo endur com una fulla sobre un riu, sobre un riu ben quiet.
Dius que estic bé, no passa res, si tu m'ho dius jo et crec.

Si tu m'ho dius, oh, sí, jo et crec.
Si tu m'ho dius, oh, sí, jo et crec.

Sec, riu avall, prop la freixera ha sortit, ha sortit el sol.
L'aigua no es mou i el fang es tanca cap al sud, cap al sud.

Tradicional mexicana
La llorona

Salías de un templo un día, Llorona,
cuando al pasar yo te vi,
hermoso huipil llevabas, Llorona,
que la virgen te creí.

Ay, de mí, Llorona, Llorona,
Llorona de un campo lirio,
el que no sabe de amores, Llorona,
no sabe lo que es martirio.

No sé qué tienen las flores, Llorona,
las flores del camposanto
que cuando las mueve el viento, Llorona,
parece que estén llorando.

Ay, de mí, Llorona, Llorona,
Llorona, llévame al río,
tápame con tu rebozo, Llorona,
porque me muero de frío.

Yo te soñaba dormida, Llorona,
dormida y estabas quieta,
pero llegando el olvido, Llorona,
soñé que estabas despierta.

Roger Mas
Michela

Tots els somnis em parlen de tu.
Durant nits senceres, la teva foto
projectada a la cambra.

Tots els somnis em parlen de tu.
Durant nits senceres,
et contemplo nua.

T'estimo.

T'estimo.

Balles per a mi per camins d'argila grisa.
El teu esguard em destil·la els sentiments.

Ramón Perelló (1903-1978) **i Juan Mostazo** (1903-1938)
La bien pagá

Ná te pido, ná te debo,
me voy de tu vera, olvídame ya;
que he pagao con oro tus carnes morenas,
no maldigas paya, que estamos en paz.

No te quiero, no me quieras,
si to me lo diste, yo ná te pedí;
no me eches en cara que tó lo perdiste,
también a tu vera yo tó lo perdí.

Bien pagá, si tu eres la bien pagá,
porque tus besos compré
y a mí te supiste dar por un puñao de parné
bien pagá, bien pagá,
bien pagá fuiste mujer.

No te engaño, quiero a otra,
no creas por eso que te traicioné;
no cayó en mis brazos, me dió sólo un beso,
el único beso que yo no pagué.

Ná te pido, ná me llevo,
entre esas paredes dejo sepultás
penas y alegrías que te he dao y me diste
y esas joyas que ahora pá otro lucirás.

Bien pagá, si tu eres la bien pagá,
porque tus besos compré
Y a mí te supiste dar por un puñao de parné
bien pagá, bien pagá, bien pagá fuiste mujer.

Tradicional catalana
Tres branques

La meua xiqueta és l'ama
del corral i del carrer,
de la figuera i la parra
i la flor del taronger.

⋆⋆⋆

Flors de baladre en un torrent
per on no passa mai sa gent,
amb poca cosa en tenen prou
per treure un altre color nou.

Flors de baladre en un torrent
tenen el cor de sol i vent,
viuen només d'allò que cau:
aigua de núvol i cel blau.
Flors de baladre en un torrent
no es venen ni per deu ni per cent.

***

El darrer dia de Carnestoltes
fadrins i noies pels carrers van.
I la gent crida perquè els convidin
d'aiguardent, figues, coca i vi blanc.

Roger Mas
Oda a Francesc Pujols

Al soterrani de la plaça
transcorre un riu de pensament,
petroli i algues transparents,
somnis tancats en una carabassa.
Animals penjats de fils d'argent,
titelles de paper d'estrassa.

Capa freàtica en flor,
ella és la màquina del temps
on s'hi reposa a foc somort
veritat i ciència i aliment.
Un déu que no mira ni escolta.
Un àngel nascut d'una pedra.

Gira que gira el món,
mes sempre la veritat
desperta del seu son.
Francesc Pujols ens surt del cau
després d'anys d'ostracisme blau
en un moment d'inspiració
donà un respir a la nació.

Il·luminats mig avorrits,
divagadors de l'esperit,
nostre moment és arribat
i arreu se sent ferum d'esclat.
I és que a la Torre de les Hores
hi ha un paio que no toca vores.

Gira que gira el món,
mes sempre la veritat
desperta del seu son.
Francesc Pujols ens surt del cau
després d'anys d'ostracisme blau
en un moment d'inspiració
donà un respir a la nació.

Tradicional balcànica

Moja mala nema mane

Moja mala nema mane,
niko nema tako lepe dragane.

Nema, nema, nema ona
nikoga,
ona voli samo mene jednoga.
Moja mala nema mane,
niko nema tako lepe dragane.

La meva noia és perfecta,
ningú és tan dolça ni tan bella.
La meva noia és perfecta,
ningú és tan dolça ni tan bella.

No, no, no té ningú més,
només m'estima a mi, l'únic que té.
La meva noia és perfecta,
ningú és tan dolça ni tan bella.

Roger Mas

Lo comte Arnau

Lletra de Jacint Verdaguer

Lo comte de Mataplana ne tenia dos cavalls:
l'un era blanc com la gebre, l'altre fosc com lo pecat.

Malhaja lo cavall negre, benhaja lo cavall blanc!

Un matí de la hivernada lo negre feia ensellar;
la comtessa ja li'n deia: –Per què no enselles lo blanc?
–Perquè fuig dels camins aspres
i a mi em plauen més que els plans.

La comtessa ja hi tornava: –Mon marit, no ho fesses pas;
lo negre em sembla el diable, Déu nos lo tinga allunyat.

Ell no li torna resposta, com si sentia tronar:
al negre posa la sella baldament fos Satanàs.
–Adeu, la comtessa aimada.
–Déu te guie i l'Àngel sant.

L'Àngel prou lo guiaria, mes ell no es deixa guiar,
lo guiaria a l'església i ell a la vila fa cap,
on hi ha nines per perdre i pobres per escanyar.

Malhaja lo cavall negre, benhaja lo cavall blanc!

Quan sortia de la vila semblava un esperitat:
corria lo cavall negre, corria com si volàs,
tantost per les altes cimes
com pel fons del xaragall.

Los gombrenesos se senyen quan lo veuen desbocat.
Los llops d'aquelles muntanyes lo segueixen udolant,
algun d'ells per simpatia, los altres olorant carn,
que n'esperen un bon àpat més amunt o més avall;
sos ulls semblen llumenetes,
llumenetes infernals.

Al sentir sa udolissa lo comte s'és esglaiat,
voldria girar lo poltre mes ja no el pot aturar.

Malhaja lo cavall negre, benhaja lo cavall blanc!

A la nit que és fosca fosca, se barreja el temporal,
i els pastors al comte veuen entremig de trons i llamps;
volar d'una cresta a l'altra
del Montgrony vers les afraus.

La tempesta esgarrifosa a mitja nit fa un esclat;
d'un llampec entre les ales s'obira lo comte Arnau,
rodolant d'alta cima de Sant Ou dins lo Forat,
d'on surt entre rius de flama lo renill del seu cavall.

La comtessa l'esperava a la porta del palau;
passen hores, passen dies, passen nits de por i espant,
a la tercera que passa
l'en veu venir condemnat.

La nit era negra negra, més negre era son cavall,
son cavall que era el diable Déu nos lo tinga allunyat.

Malhaja lo cavall negre, benhaja lo cavall blanc!

Tradicional aranesa
Aqueres montanhes

Dessús dera mia hièstra
i a un auderon,
tota era net cante,
cante sa cançon.

Aqueres montanhes
que tan nautes son,
m'empèishen de véder
mèns amors a o son.

Nautes, se son nautes,
ja s'abaisharàn,
es mies amoretes
que s'aproparàn.

Se cantes, perqué cantes,
cantes pas per jo,
cantes per ma hilha
que non ei près de jo.

Sota la meva finestra
hi ha un ocellet.
Tota la nit canta,
canta la seva cançó.

Aquelles muntanyes
que tan altes són,
m'impedeixen veure
on són els meus amors.

Altes, si són altes
ja les baixaran
els meus amorets
que s'aproparan.

Si canta, que canti,
no ho fa pas per mi.
Canta per la meva estimada
que és lluny de mi.

Tradicional
Si canta

A la meva finestra
s'hi posa un moixó,
tota la nit canta,
canta la cançó.

Si canta perquè canta,
canta pas per mi,
canta per les nines
que són lluny d'aquí.

Aquelles muntanyes
que tan altes són,
que no em deixen veure
mes amors on són.

Si canta perquè canta,
canta pas per mi,
canta per les nines
que són lluny d'aquí.

Altes, si són altes,
ja s'abaixaran
i les meves nines
amb mi tornaran.

Si canta perquè canta,
canta pas per mi,
canta per les nines
que són lluny d'aquí.

Al cap d'aquelles feixes
si n'hi ha un ametller
que fa les flors blanques,
són com de paper.

Si canta perquè canta,
canta pas per mi,
canta per les nines
que són lluny d’aquí.

Raymond Levesque (1928-2021)

Quan tothom viurà d'amor

Quan tothom viurà d’amor
no hi haurà mai més misèria,
els soldats seran trobadors
però potser no ho podrem veure.

Del llarg camí d'haver viscut,
d'haver lluitat, d'haver somiat,
d'haver estimat, d'haver perdut,
ens n'ha quedat un gest amarg.

Quand les hommes vivront d'amour
il n'y aura plus de misère,
et commenceront les beaux jours
mais nous, nous serons morts, mon frère.

Quand les hommes vivront d'amour
ce sera la paix sur la terre,
les soldats seront troubadours
mais nous nous serons morts mon frère.

La història sempre ha estat així
i perquè arribi un temps d'amor
cal que la mort faci el seu joc,
de què ens serveix, doncs, saber tant?

Quand les hommes vivront d’amour…

La vida és un camí de sang,
cal ser-hi i caminar,
passant la rella pel vell camp
solquem la terra del demà.

Quand les hommes vivront d'amour
il n'y aura plus de misère,
et commenceront les beaux jours
mais nous, nous serons morts, mon frère.

Quan tothom viurà d’amor
no hi haurà mai més misèria,
els soldats seran trobadors
però potser no ho podrem veure.

Monique Andrée/Barbara (1930-1997)
L'aigle noir

Un beau jour, ou peut-être une nuit,
près d'un lac je m'étais endormie.
Quand soudain, semblant crever le ciel,
et venant de nulle part, surgit un aigle noir.

Lentement, les ailes déployées,
lentement, je le vis tournoyer.
Près de moi, dans un bruissement d'ailes,
comme tombé du ciel l'oiseau vint se poser.

Il avait les yeux couleur rubis
et des plumes couleur de la nuit.
À son front, brillant de mille feux,
l'oiseau roi couronné portait un diamant bleu.

De son bec, il a touché ma joue,
dans ma main, il a glissé son cou.
C'est alors que je l'ai reconnu,
surgissant du passé il m'était revenu.

Dis l'oiseau, O dis, emmène-moi,
retournons au pays d'autrefois.
Comme avant, dans mes rêves d'enfant,
pour cueillir en tremblant des étoiles, des étoiles.

Comme avant, dans mes rêves d'enfant,
comme avant, sur un nuage blanc,
comme avant, allumer le

Un bon dia, o potser una nit,
prop del mar jo m'havia adormit
quan, de cop, el cel s'omple de llum
i un ocell negre surt sense venir d'enlloc.

Lentament, les ales bategant,
lentament, ell anava girant.
Prop de mi, el batec s'acabà
i, com caigut del cel, l'ocell es va aturar.

Els ulls eren de color robí
i les plomes de color de nit.
I al seu front, mil raigs de to suau,
l'ocell, rei coronat, portava un diamant blau.

Amb el bec la cara em va tocar,
el seu coll em vaig trobar a la mà.
Fou llavors que jo vaig saber qui,
imatge del passat, volia tornar amb mi.

Bon ocell, porta'm amb tu al país
d'altres temps, sigues el meu amic.
Com abans, en somnis clars d'infant,
estels i més estels collirem tremolant.

Com abans, en somnis clars d'infant,
com abans, damunt d'un núvol blanc,
com abans, tu i jo el sol encendrem
i a l'illa del record la pluja llançarem...

soleil,
être faiseur de pluie et faire
des merveilles.

L'aigle noir dans un
bruissement d'ailes
Prit son vol pour regagner le
ciel.

Un beau jour, ou était-ce une
nuit…

L'ocell negre tombà els ulls al sol,
cap al cel tot d'una emprengué el vol.

Roger Mas

Si el mar tingués baranes

Lletra de Maria Mercè Marçal

Si el mar tingués baranes
i el tomb del cel mollons
prou sabria on cercar-te,
mes no hi vindria, no.

Si pogués posar en gàbia
el plomatge del foc.
Si el vent tingués andanes,
brides i estrep el cor.

Si pogués alçar tanques
al jardí de l'amor,
prou sabria on cercar-te,
mes no hi vindria, no.

No ho sents? S'obren les portes,
portes i porticons.
La pluja trenca ribes,
finestres i balcons!

I és aquí on et cerco,
no sé per què ni com,
dins la nit esmolada,
com la tempesta el torb,

pel mar sense baranes,
pel cel sense mollons.

Sota una fina capa de cendra

Unes copes, un poc de fum,
una làmpada vermella i flaixos de tele muda a les parets,
aquí, davant del foc,
em sento bategar a les galtes i vaig encès com una teia,
no sé si sóc en un pou, en una cisterna o a la frontera d'un paradís.

Ajagut al sofà, s'hi està bé, en aquesta cambra, lluny
de qui sap què. La profunditat de sons ancestrals
navega per nervis destensats, oxidant
radis de síntesi alquímica. Pedres roges.
Gemecs encesos. La brasa del pecat somorta
sota una fina capa de cendra.

El dolor de la bellesa

Aquesta nit he obert aquella porta,
duia tancada qui sap los dies!
Diamants, robins, maragdes, or i fils d'argent,
convulsions i tensió muscular.

Dessota l'arc, frontera del desert,
no distingeixo el de fora del de dins.
Els núvols passen a set vegades el seu temps,
dones-llengot, homes-gripau sobre un gran roc.

La nena està corrent pel camp.
La porta oberta, de bat a bat.
I ja ho sabia d'altres cops,
que quan l'obres ets un.
I ja ho sabia d'altres cops
que qui torna ja no ets tu.

En temps dels tripis,
quan els hippies eren hippies,
algú va veure un cel espaterrant,
com un ramat d'ovelles que han mort el pastor,
un paradís borratxo de dolor.

Vent catabàtic, mirall del fotre,
les fronteres són cul de mal seient.
He deixat sola la meva nina i ara no sé on és,
la meva nina, la meva nina, on és?
He deixat sola aquella pàmfila… i on s'haurà ficat?
Gata maula, ets un xai amb pell de llop.

La nena està corrent pel camp.
La porta oberta, de bat a bat.
I ja ho sabia d'altres cops,
que quan l'obres ets un.
I ja ho sabia d'altres cops
que qui torna ja no ets tu.

Un porc i un bell miratge blanc,
del coll, no en traurem pas el vent.
Distància ho harmonitza tot,
això és qüestió d'augments.
Distància ho harmonitza tot,
és qüestió d'augments, aviam,

de la lupa, és clar, s'entén,
que qui torna ja no ets tu.

També et pot interessar...

L'Hivernacle
Dilluns, 16.06.25 – 19 h
Petit Palau

— Cor pirinenc

Odile Arqué, rapsoda
Lluís Calvo, rapsode
Arnau Obiols, multinstrumentista

Preu: 12 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Mecenes col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Fundació Abertis – Fundació Antigues Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquimia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Colonial – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Mª. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i Cuartero – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ